

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **K. B.**

oskarżonego z art. 178a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 września 2018 r.,

z urzędu, kwestii dopuszczalności skargi obrońcy oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ka [...],

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

1. pozostawić skargę bez rozpoznania;

2. obciążyć oskarżoną K. B. kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w G. uniewinnił K. B. od popełnienia zarzuconego jej w akcie oskarżenia czynu z art. 178a § 1 k.k..

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ka [...], po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez prokuratora, wyrok sądu *meriti* uchylił i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Skargę na wyrok kasatoryjny Sądu odwoławczego wniósł w trybie art. 539a k.p.k. obrońca oskarżonej. Skarga powyższa przyjęta została zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego

w S. z dnia 19 lipca 2018 r., II WSU [...], (k. 146), a następnie po wezwaniu przez Sąd Okręgowy do uiszczenia opłaty i jej uiszczeniu (k. 154) oraz po sporządzeniu odpowiedzi na skargę przez Prokuratora Rejonowego w G., w której oskarżyciel publiczny wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej, przedstawiona do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie można podzielić stanowiska oskarżyciela publicznego co do konieczności oddalenia skargi jako bezzasadnej. Tego rodzaju rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy jest możliwe w wypadku, gdy przedstawiona do rozpoznania skarga jest dopuszczalna, ponieważ wyłącznie wtedy istnieje możliwość merytorycznego odniesienia się do sformułowanych w niej zarzutów. Tymczasem skarga sporządzona i wniesiona w tej sprawie przez obrońcę oskarżonej jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a ponieważ została przez Sąd odwoławczy błędnie przyjęta, konieczne było pozostawienie jej bez rozpoznania, na podstawie stosowanych odpowiednio (art. 539f k.p.k.) przepisów art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 524 § 1 zd. 2 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 539b § 1 k.p.k. skargę od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania wnosi się wprawdzie w terminie 7 dni od daty doręczenia stronie wyroku wraz z uzasadnieniem, lecz warunkiem pierwotnym skutecznego jej wniesienia jest złożenie wniosku o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem w terminie zawitym 7 dni od daty ogłoszenia orzeczenia. Powyższe wynika w sposób jednoznaczny z treści art. 539b § 1 zd. 2 k.p.k., który nakazuje do skargi odpowiednie stosowanie regulacji art. 524 § 1 zd. 2 i 3 k.p.k. odnoszących się do kasacji.

Wyrok w tej sprawie sąd *ad quem* wydał po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 27 kwietnia 2018 r., a w rozprawie tej uczestniczył obrońca oskarżonej adw. A. S., zaś uwarunkowania procesowe nie obligowały Sądu drugiej instancji do doręczenia orzeczenia. Tym samym 7 dniowy termin do złożenia wniosku o doręczenie wyroku sądu odwoławczego z uzasadnieniem upływał w dniu 4 maja 2018 r. Obrońca oskarżonej stosowny wniosek złożył w dniu 26 czerwca 2018 r. (data nadania w urzędzie pocztowym – k. 137), a więc bez wątpienia po upływie

wskazanego wyżej terminu zawitego (art. 122 § 2 k.p.k.), tracąc w związku z powyższym prawo do zaskarżenia wyroku w trybie skargi. W tym stanie rzeczy obowiązkiem Sądu Okręgowego w S. powinno być w pierwszym rzędzie wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem, a jeżeli orzeczenie z uzasadnieniem pomimo tego zostało doręczone, zarządzenie o odmowie przyjęcia skargi, na które to zarządzenie przysługuje zażalenie (art. 530 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k.). Oczywiście jest bowiem, że w sytuacji, w której strona złoży wniosek o doręczenie orzeczenia sądu odwoławczego po upływie terminu zawitego określonego w art. 524 § 1 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 539b § 1 zd. 2 k.p.k., to wniesienie skargi od tego orzeczenia nie jest dopuszczalne, chyba że *in concreto* nastąpi przywrócenie terminu do zgłoszenia wniosku o doręczenie orzeczenia (w niniejszej sprawie nie miało to jednak miejsca). Zestawienie powołanych wyżej przepisów nie pozostawia więc wątpliwości, że **przewidziany w art. 524 § 1 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 539b § 1 zd. 2 k.p.k. termin do zgłoszenia wniosku o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem jest terminem zawitym, a ponieważ chodzi w tym wypadku o istotny warunek formalny dopuszczalności skargi, bezskuteczny upływ tego terminu powoduje niedopuszczalność wniesienia samej skargi** (identyczny pogląd na gruncie postępowania kasacyjnego wyrażony już został przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 stycznia 1997 r., III KZ 105/96, OSNKW 1997, z. 3 - 4, poz. 35).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy postanowił, jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie oskarżoną kosztami postępowania skargowego.

Od niniejszego postanowienia środek odwoławczy nie przysługuje (art. 426 § 1 k.p.k.)